

12 covidových tezí
Radomil Hradil

1 Jestliže byla tak drastická omezení, ochromující život celé společnosti, vyhlášena při nemoci relativně tak málo závažné, jako je covid-19, mohou být vyhlášena prakticky kdykoli; mechanismus státní tyranie byl vyzkoušen, „osvědčil“ se a nyní může být kdykoli aplikován. Virus, který bude označen za hrozbu, bude kdykoli snadné najít. Současný stav tudíž není ani tolik přechodný jako mnohem spíše trvalý. Bude trvat tak dlouho, dokud se nezmění a) náhled na vznik nemocí a b) způsob přijímání společenských rozhodnutí, to znamená, dokud:

- A) materialistický pohled na člověka a jeho zdraví a nemoc nebude nahrazen názorem zahrnujícím život, duši a ducha. Tento názor byl vždy nazýván idealistickým. Podle tohoto názoru je duch (idea) příčinou a zdrojem hmoty (materie), nikoli naopak.
- B) patriarchální systém založený na násilí uplatňovaném státem vůči jedinci nebude nahrazen systémem respektujícím jedince jako svrchovaného nositele moci nad vlastním životem.

Současný stav tedy není jen drobným kazem, pomíjívou vadou na kráse jinak výtečného systému, jaký tu byl do roku 2020, nýbrž logickým pokračováním tohoto systému, a tudíž stavem setrvalým, který se bude dále vyvíjet, tedy prohlubovat. Představa, že vlády se samy vzdají svrchované moci nad obyvatelstvem, kterou mohou uplatňovat díky jeho strachu, je naivní a klamná. Nestane se tak, navzdory proklamacím. Vždy bude důvod bát se a nechat se „chránit“. Cesta zpět není. Vývoj se nikdy nevrací. Lze se jen vydat různými směry další cestou. Tyto směry jsou v zásadě dva.

- 1. Cesta svobody.** Je to cesta svéprávných občanů, o něž se stát opírá, občanů jednajících odpovědně na základě

svobodného rozhodnutí, k němuž jim stát vytváří podmínky a dává prostor.

- 2. Cesta strachu, nesvobody a otroctví.** Tato cesta vede k poručnickému státu, který jedná s občany jako s ne- svéprávnými, jako se svými podřízenými či otroky. Upírá jim svobodu rozhodování a rozhoduje za ně, dodržování svých rozhodnutí si vynucuje pomocí represivního aparátu. Tento aparát stále buduje a zvětšuje, stejně jako aparát státní správy, která o všem rozhoduje a všechno kontroluje.

První cesta je ovšem v souladu s vývojem člověka ke svébytnosti a odpovědnosti, druhá je s ním v rozporu, neboť tomuto vývoji zabraňuje a člověka činí nesvéprávným. Proto bude společnost ubírající se druhou z uvedených cest vystavena rostoucímu protitlaku a zcela nutně zakládá budoucí sociální bouře a vzpoury, neboť přetopený kotel musí dříve či později vybuchnout. Dnešní utahování šroubů a zpříšňování restriktivních opatření je tak příčinou zítřejšího krveprolití.

Ještě slovo k závažnosti nemoci covid-19, jež je v tomto textu zpochybněna: Tato nemoc bývá v propagandistických textech přirovnávána k morovým epidemiím či španělské chřipce a podobně, tedy k nemocím, kterým podleho o několik řádů více lidí, respektive mnohonásobně vyšší podíl obyvatelstva, než je tomu v případě nemoci covid-19. Tato srovnání jsou tudíž nereálná a mají jediný cíl: vyvolat strach a dodat tím zdání oprávněnosti zcela nepřiměřeným restriktivním opatřením. Z pohledu chimérických katastrofických vizí vymírajícího lidstva se tato nemoc možná jeví jako závažná, rozhodně ji však nelze označit za závažnou z hlediska její reálné hrozby pro lidstvo a z hlediska přijatých opatření - ta daleko přestřelují cíl. Navíc jde o opatření, jejichž účinnost nikdy nebyla

- 1.** dvě cesty: cesta svobody a cesta otroctví

Prokázána, ale je pouze předpokládána, a to na základě mylného, totiž materialistického obrazu světa a člověka, podle něhož zákeřná částice hmoty zvaná vir napadá organizovanou hmotu zvanou člověk a tuto dezorganizuje a posléze ničí. Jenže takto to nefunguje, a proto také opatření nejsou účinná, a jejich účinnost tudíž ani prokázat nelze. Jejich zavádění a vymáhání se stalo pouhým kultem, o němž se opírá materialistická víra v hmotu.

V první tezi byly proti sobě postaveny dva pohledy na svět a člověka, dva světonázory: materialistický a idealistický. Jde o pradávne a zcela zásadní rozdělení s nesmírnými důsledky pro náš každodenní život - jak se právě v dnešní době naplno ukazuje. Jestliže někdo řekne (autentický výrok): „Málokdo řeší, jestli je primární myšlenka, nebo hmota“, má sice pravdu, avšak dnešní neutěšený, ba katastrofální stav je právě důsledkem této pravdy. Málokdo to „řeší“ proto, že si málokdo uvědomuje svůj světonázor, natož aby ho byl schopen podložit argumenty vyplývajícími z pozorování a zkoumání. V naprosté většině je tento světonázor pouhým zvykem a nereflektovanou vírou. Věřím-li, že hmota vir napadne hmotu člověk, mohu také věřit, že stačí tyto dvě hmotné jednotky od sebe oddělit, například pomocí roušky, a člověk je ochráněn (a zachráněn). Jenže se mýlím. Člověk není primárně hmotou a propuknutí nemoci není primárně věcí průniku hmoty viru do hmoty jeho těla. Člověk je primárně duchovní individualitou, jíž tělo slouží, a jeho zdraví a nemoc rozhodně nejsou procesem mechanického ani chemického rázu.

Jestliže jsme v první tezi vyjmenovali dvě cesty dalšího vývoje společnosti, musíme nyní říci, že první cesta je možná jen tehdy, budeme-li na člověka nahlížet jako na prvotně duchovní bytost směřující ve svém vývoji ke svobodě, přičemž lidská důstojnost této bytosti vyvěrá právě z existence jejího duchovního jádra. Budeme-li však na člověka nahlížet jako na hmotu, jež na elektrochemické bázi produkuje jakési vědomí, budeme postrádat jakýkoli podklad pro existenci jeho lidské důstojnosti a konečným důsledkem může být jen cesta k otroctví.

Proto naprosto není lhostejné, jak pohlížíme na člověka, jaký názor zastáváme, zda materialistický, či idealistický, nýbrž tento náš názor má ty největší myslitelné důsledky pro náš život. A není ani lhostejné, zda svůj názor

Reflektujeme. Nereflektujeme-li ho, obvykle se domníváme, že je jediný možný, a v tom se mýlíme.

Jaký by tedy byl pohled idealistického, nematerialistického světového názoru na nemoc typu covid-19?

V této tezi se musíme podívat na skutečné uspořádání člověka a na roli strachu. Od počátku takzvané pandemie nemoci covid-19 byl markantní obrovský iracionální strach velké části lidstva, strach z onemocnění a smrti. Co je příčinou tohoto strachu? Proč se člověk bojí smrti? Protože je přesvědčen, že smrtí končí jeho existence. Věří totiž, že vědomí je produktem hmoty jeho těla, a rozpadne-li se tato hmota, musí vědomí zaniknout. Takový je jeho materialistický názor, o němž byl přesvědčován tak dlouho, až byl přesvědčen a tento názor se stal jeho strašlivou vírou - vírou, která mu nedává žádnou perspektivu kromě jeho hmotné existence, na níž pak nutně lpí vším, co má.

Realistický pohled na věc nám však říká, že skutečnost je opačná: mrtvola vzniká ze živého organismu (a nikdy naopak), hmota vzniká z ducha (a nikdy naopak). Každý člověkem zhotovený předmět existoval nejprve jako představa, než byl vyroben. Každý přírodní útvar byl nejprve myšlenkou Ducha, než se realizoval ve hmotě. Člověk je nejprve duchovní individualitou, která je věčná a periodicky na sebe bere hmotné tělo. Po smrti a zániku těla existuje vědomí dál a ubírá se cestou dalšího vývoje.

Příčinou strachu ze smrti je naše zapomnění - zapomněli jsme na výše uvedené skutečnosti. Pohřbíváme své mrtvé a nevíme, že pohřbíváme jen jejich těla, která už opustili. Myslíme si, že stárnoucí a poté se rozpadající tělo jsme my. My jsme však duch, který si toto tělo vytvořil, přebýval v něm a nakonec z něho s díky odešel. - Kdo prožije sám sebe jako vědomí mimo své tělo, je si touto skutečností zcela jist - a strach ze smrti se mu vzdaluje.

Tolik k *příčině* strachu; jaký je ovšem jeho *důsledek*?

Kromě vědomí (ducha) a těla má člověk ještě další dva články, totiž duši a život. *Život* v podobě životního těla oživuje tělo fyzické. Životní tělo má podobu rytmických proudů životních sil prostupujících hmotu našeho těla.

Duše prostředkuje mezi oživeným tělem a duchem. Je to naše aura, vejčitý útvar proměnlivých barev, v němž se odehrávají naše emoce, myšlenky a volní podněty. Strach je negativní emoce, která změní naše duševní tělo - jeho kvalitu, jeho barvu, jeho jas. Toto tělo potemní a ztěžkne. Změna se vzápětí přenáší na životní tělo: jeho rytmické proudění se naruší a zpomalí. Fyzickému tělu se nedostává životních sil. Klesá jeho odolnost vůči nakažlivým nemocem. Negativní změna v duši, vyvolaná strachem, se ovšem přenáší i na druhou stranu, na stranu ducha. Respektive potměná duše přestává plnit roli zprostředkovatele mezi duchem a tělem; duch člověka, ona Boží jiskra, jeho Já, je ovšem zdrojem imunity, obranyschopnosti. Ztíží-li se duchu přístup do těla, omezí se tím jeho možnost vést imunitní procesy. Strach tedy dvojnásobně zvyšuje predispozici člověka k onemocnění nákazou. Proto někteří lidé, kteří tuto skutečnost instinktivně cítí, mluví o tom, že dnes umírá strachy více lidí než na covid-19. Jinými slovy to znamená, že panická hrůza natolik omezila jejich obranyschopnost a natolik zvýšila jejich predispozici, že nemoci podleli.

Omezení akceschopnosti ducha neblahým působením strachu má kromě toho ještě jeden důsledek: lidé ztrácejí suverenitu a sebeurčení, nechávají se ovládat cizí vůlí, stávají se poslušnými a přestávají být sami sebou. Proto se každý, kdo chce ovládat, snaží vyvolat strach. Podaří-li se mu to, může se stát pánem duše druhého člověka, a to do té míry, do jaké se mu podaří vytěsnit z něj jeho ducha. - Existuje sice ještě opačný prostředek k ovládnutí, a to jsou lákavé přísliby, které ducha z člověka nevytlačují, ale vytahují, probíhá tedy opačný proces, ale ten ponecháme pro- tentokrát stranou, neboť v dnešní době hraje vedlejší roli.

Před námi tedy vystávají dva obrazy, jak postupovat v případě podobné nákazy, jakou je covid-19: buďto lze vyvolávat v lidech strach, snažit se je ovládat, řídit je pomocí

2.

teze dva světonázory: materialistický a idealistický

3. příčina a dvojnásobné působení strachu

zákazů a příkazů, aby se z nich staly oslabené loutky, snadno podléhající nákaze, anebo lidi povzbuzovat a posilovat a dávat jim prostor pro vlastní odpovědnost, pro uplatňování morálních impulzů. V prvním případě z nich činíme ovce, ve druhém svéprávné lidi, kteří jsou z podstaty věci výrazně odolnější vůči nákaze, neboť se díky posilování působnosti jejich ducha snižuje jejich predispozice.

Svobodu buď máš, nebo nemáš. Pokud jsi ochoten strpět, že ti svobodu vezmou a slibují ti, že ti ji zase vrátí, zřejmě ji nepotřebuješ a jsi dosud knechtem. Když ti říkají: Bud' odpovědný a vzdej se svobody, lžou ti. Neboť o odpovědnosti lze mluvit jen tehdy, můžeš-li sám odpovědně jednat. Když ti nařizují a říkají ti, že posloucháš-li, jednáš odpovědně, lžou ti a ve skutečnosti tě zotročují. O skutečné odpovědnosti by se dalo mluvit v případě, že by vláda řekla: Máme takovouto situaci, nic nezakazujeme, ale bylo by lepší, kdybyste se neshlukovali a udržovali odstupy atd. - Jistě si v tuto chvíli neříkáš: Já bych to samozřejmě dodržoval a byl odpovědný, ale ostatní ne... - protože pokud by sis to říkal, znamenalo by to, že si nevidíš dál než na špičku vlastního nosu.

Bez svobody není odpovědnosti. Omezovat svobodu pod heslem odpovědnosti je zvlášť záluďné, neboť člověk se vyvíjí k individuální odpovědnosti, a tudíž na tento apel slyší. Obvykle nějakou dobu trvá, než tuto lest prohlédne. Než pochopí, že bez svobody odpovědnost nemá, a že je-li zbavován svobody, přichází zároveň o možnost jednat odpovědně - a tudíž se i vyvíjet. Neboť omezování svobody je vývojovou retardací.

Jestliže dnes vláda apeluje na naši „odpovědnost“, pak ve skutečnosti žádá naši poslušnost - avšak odpovědnost a poslušnost jsou dvě diametrálně odlišné věci a neměly by být zaměňovány. Jednám-li poslušně, podřizuji se cizí vůli a cizímu úsudku; jednám-li odpovědně, rozhoduji se sám podle svého úsudku a jednám ze své vůle. Jsem-li poslušný, vzdávám se své odpovědnosti, svého individuálního lidství, své svobody. Svoboda je součástí lidství; bez svobody o lidství přicházím. Úplný člověk je člověk svobodný. Nesvobodný člověk teprve ke svému lidství směřuje. Poslušný člověk je člověk nesvobodný. Chci-li jednat odpovědně, musím v první řadě usilovat o svobodu, o to, abych měl

možnost uvážit důsledky svého jednání a rozhodnout se pro nejlepší možnost - nejlepší nejen pro mě, ale především pro druhé a pro celek, na němž je závislá i moje existence. Činí-li za mě tato rozhodnutí někdo druhý a ode mne pouze vyžaduje, abych je přijal za svá, lépe řečeno abych jich byl poslušen, pak ze mě dělá pouhou loutku, za jejíž nitky může tahat; loutka však není člověk.

Dněšní vlády se provinily především tím, že se postavily proti lidskému vývoji a člověka re-tardovaly. V dávných dobách byl člověk mnohem více začleněn do celku a nebyl vlastní individualitou. Byl součástí kmenové a rodové 5 komunity, ale také okolní přírody a žil rovněž v kontinuitě se zemřelými předky, s duchovními bytostmi (s bohy) a s Bohem. Z této jednoty se postupně vyděloval a stával se individualitou. Rozhodnutí kolektivity přestával vnímat jako svá vlastní a bezvýhradně je přijímat. Začal k nim mít výhrady. Začal používat vlastní rozum a vlastní, individuální soudnost. Tento vývoj je nevyhnutelný, třebaže má své stinné stránky. Jeho cílem a smyslem je dosažení individuální svobody, která je předpokladem individuální odpovědnosti. Tato odpovědnost a svoboda jsou plody pozemské vývojové cesty, s nimiž se má člověk vrátit do lůna Božství - už ne jako poslušné dítě Boží, ale jako partner a spolutvůrce.

Cesta vydělování se z celku je cestou získávání, ale též cestou bolestné ztráty - ztráty soudržnosti a celistvosti. Je to sestup do údolí: už nevidíme do daleka, jako jsme viděli z horského hřbetu, ale vidíme jen kolem se zvedající svahy. Jsme Parzivalem (*percerä val* = projít údolím) a jsme sami. Tato cesta je spojena s rozvojem naší egoity (jáství) a nutně i s posilováním egoismu. To je první fáze; ve druhé fázi musíme rostoucí izolaci překonat a začít o své svobodné vůli opět hledat cestu k celku. Přemýšlíme pak už nikoli o tom, co je dobré pro nás samé, ale pro ostatní, pro celek. Tím se vracíme k harmonii celistvosti, avšak na nové úrovni, jakožto svobodné individuality, které jdou cestou nového sbratření. Takový je smysl našeho vývoje.

Do tohoto vývoje vstoupily v neblahém roce 2020 vlády států a vzaly lidem svobodu zvažování a rozhodování. Tím se proti tomuto vývoji postavily a pokusily se ho zastavit a vrátit člověka do dřívějšího stavu, kdy byl poslušen ko

lektivity. Kdo však zná vývojový proud, který jsem stručně popsal, ten si uvědomuje, že je to pokus zastavit širokou řeku a obrátit její tok. Tento pokus se nikdy nemůže zdařit. Zahradíš-li řeku, bude přitékat další a další voda a hladina bude stoupat, tlak na hráz neustále poroste. Až dojde k protržení hráze, budou následky ničivé. A i když ti, kdo hráz postavili, budou z nastalé zkázy vinit řeku, která se nedala zastavit, budou viníky jen a jen oni sami.

Současné vlády zbavují lidi možnosti vývoje. Co může být větším proviněním?

Snad ještě větším proviněním dnešních vlád je to, že lidi uvrhly do izolace a tím jim znemožnily sloužit druhým, jinými slovy smysluplně pracovat, neboť smysl práce spočívá v uspokojování skutečných potřeb druhých. Tím, co

⁶ dává smysl naší existenci, je kromě našeho vlastního vývoje také služba. Službou se začleňuji do celku a přispívám k jeho harmonii. Jen sloužím-li druhým, jsem skutečně člověkem. Druhým sloužím, uspokojuji-li jejich potřeby. Lidé mají potřebu vzdělávat se; znemožním-li vzdělávání - a při vši úctě k mnohdy až zoufalé snaze kantorů online výuka vzděláváním není - znemožnil jsem těm, kdo vzdělávají, jejich službu druhým, potřebným. Vláda znemožnila službu i dalším celým profesním skupinám; zavřela lidi doma a vehnala je do virtuálního prostoru. Lidé, kteří se nemohou vyvíjet a nemohou sloužit, marně hledají smysl života.

Izolace, o kterou dnes vlády usilují jako o ideální stav, je zhoubnější, než si kdo dovede představit. Je to jed, který spolehlivě rozleptá a otráví nejen duši jedince, ale především společnost jako celek. Lidská společnost není souhrnem izolovaných jedinců; a národy i lidstvo jako celek mohou žít a prospívat jen jako společnost, jako pospolitost, jako společenství, které existuje *společně*. Dnešní vlády však místo stmelování vehementně narušují tmel soudržnosti. Izolace je zhouba jakékoli pospolitosti: národů i lidstva.

Ještě hůře než dospělí snášejí izolaci dětí. Pří-
nejmenším stejně podstatné jako získávání vě-
domostí a znalostí je pro děti získávání doved-
ností a schopností, které si osvojují v kolektivu
7 jiných dětí, tedy jejich socializace. Online vý-
uka dětem nic takového nedává, a ani dát nemůže. Online
výuka se omezuje na zprostředkování vědomostí, ale ani to
není v její moci, zvláště u menších dětí. Vědomosti získá-
vá dítě v živém učebním procesu, v němž je role druhého
člověka a jeho bezprostřední přítomnost nezastupitelná.
Online výuka - kterou ovšem za výuku ani označit nelze,
rozhodně pak ne za *vzdělávání* v pravém slova smyslu - je
ve své podstatě předstíráním učebního procesu ze strany
učitelů, kteří - sami k tomu nuceni vládou - nutí k témuž
i samotné děti. Děti sedí u počítače, poslouchají nudný vý-
klad, a aby to nějak vydržely, věnují se při tom jiným čin-
nostem, kterými si krátí nekonečně se vlekoucí čas. Jsou
proti své vůli vtaženy do světa lži. Učí se lhát a předstírat
- to je hlavní dovednost, kterou jim Online výuka dává.

Tento stav trvá momentálně rok. Pro starého člověka je
rok malým zlomkem jeho života; pro dítě je to jeho pod-
statná část. Rok je v dětském věku nesmírně dlouhá doba,
za rok se toho ve vývoji dítěte odehraje velmi mnoho. Vý-
uka - tedy skutečná, dobrá a komplexní výuka - na ten-
to vývoj reaguje a pracuje s ním. Poskytuje dětem to, co
v dané vývojové fázi potřebují, a děti rozvíjí. Promeškaný
rok znamená narušení tohoto vývoje - co se v daném věku
nepodařilo rozvinout, co nebylo možné dítěti dát, to mu
bude v dalším životě chybět a stěží se to již podaří plno-
hodnotně nahradit.

Jaké následky tedy bude mít rok strávený doma u počí-
tače, bez skutečné výuky rozvíjející schopnosti dítěte, bez
možnosti přímého kontaktu s učitelem, bez socializace
s ostatními dětmi? Co to bude znamenat pro duši dítěte?
Jestliže například Itálie zaznamenala od nástupu pandemie

a vládních restrikcí prudký nárůst sebepoškozování dětí a jejich sebevražd, pak je to jen špička ledovce. Poškození bude většinou subtilnější, než aby se projevilo tak drasticky, nicméně nebude zanedbatelné. Lze bez nadsázky říci, že jsme děti obětovali, hodili je přes palubu. Je to moudré a prozíravé? Je to vůbec lidské?

Nejen výuka dětí se přesunula do virtuálního prostoru. Online dnes lidé pracují, pořádají porady a schůze, různá zasedání i celé konference a dokonce i tělesná cvičení a podobně.

8 Zjišťují, že je to svým způsobem pohodlné, nemusí se nikam trmácet, mohou sedět doma v obýváku nebo pracovně, v pohodlí a bezpečí, a ty druhé mají pěkně na monitoru. Nemohou se sice obejmut s přáteli, potrást si rukou se známými, vlastně se dost dobře nemohou ani seznámit, ale to dnes, jak se zdá, málokomu opravdu vadí.

Proč se vlastně nelze seznámit přes monitor? Protože z druhého člověka máme pouhý obraz, nikoli člověka skutečného. A tento obraz je natolik malou částí skutečného člověka, že je ve své podstatě klamný. Je to vlastně jen iluze toho člověka. A s iluzí, respektive prostřednictvím iluze se seznámit nelze. Tato klamnost, iluzornost je podstatou všeho virtuálního. Proto se vždy rozlišovalo mezi virtuální a skutečnou realitou a toto rozlišování bylo zcela opodstatněné.

Jestliže konáme konference, různá setkání a schůze ve virtuálním prostoru, jsou tato setkání jen iluzorní. S druhým člověkem se při nich ve skutečnosti nescházíme. Ten při nich sedí doma, právě tak jako my. Neboť setkají-li se dva lidé, děje se toho velmi mnoho. Jejich nadsmyslové orgány se navzájem vnímají. Jejich aury, to znamená jejich nadsmyslová těla, se prolínají a při tom ohmatávají a ochutnávají, čtou. Vzájemně na sebe reagují.

Přesunem do online prostoru se vydáváme do světa iluzí a přeludů. Koncerty a divadelní představení konaná virtuálně jsou pouhým přeludem, při němž prožíváme pouhý stín, pouhou slupku či strusku skutečnosti. Čím dál víc se tak obestíráme klamem a ztrácíme realitu. Vlastně ve všem virtuálním prožíváme jen své představy, tedy sebe sama, nikoli to, co skutečně je. Stáváme se obyvateli světa iluzí. Jsme si toho vědomí?

Zatímco se život ve virtuálním prostoru stává iluzí, smrt zůstává realitou; devátá teze je věnována smrti.

9 Zemře každý. I když to vypadá, že mnozí věří, že právě oni budou prvním člověkem, kterému se podaří nezemřít, zemře každý. A daleko důležitější než *kdy je jak*. Pro život po smrti je podstatné, jak člověk zemřel, nikoli kdy. A ještě důležitější je, jak člověk žil - pro příští pozemský život je to mnohem zásadnější, než v jakém věku zemřel. A tak by mnohem smysluplnější bylo, abychom se nesnažili přelstít smrt, což je snaha marná a bláhová, ale abychom žili - abychom žili spravedlivě a poctivě, obětavě a nezištně, abychom žili skutečně jako lidé, nikoli jako „humanoidi“... Abychom žili a ne přežívali - čímž nemám na mysli, abychom si užívali bez ohledu na cokoli, ale aby náš život byl službou. Pak nebudeme mít zapotřebí obávat se smrti.

Smrt není strašná, víš-li o existenci posmrtného života a připravuješ-li se na ni. Smrt je jen přechodem z jedné formy bytí v druhou. Smrt je předělem a chvílí účtování. Skládáme při ní účet za život. Za to, jak jsme žili pro druhé a nakolik jsme pokročili na cestě k ideálu člověka.

V čem spočívá příprava na smrt? Ve vědomí její nevyhnutelnosti. Ve vědomí její neúprosnosti i její milosrdnosti. Smrt je tvá přítelkyně i družka. Smrt dává hodnotu tvému životu. Smrt ti umožňuje život v Pánu. Smrtí vstupuješ do Jeho království, abys pak novým narozením vstoupil znovu do života v těle.

Smrt je milenka. Její náruč je laskavá a konejšivá.

Neboj se jí.

Pro příští život je podstatné, jak jsme žili tentokrát, pro život po smrti je zásadní, jak jsme zemřeli, respektive jak jsme umírali. Náš život po smrti se dělí na dvě části:

v první se ohlížíme za uplynulým životem, ve druhé se připravujeme na nový život. Zemřeme-li, aniž bychom měli jakoukoli představu o posmrtném životě, jen stěží se pak orientujeme. Zemřeme-li opuštěni, bez lidské účasti, zavření se svými obavami a nejistotou kdesi v nemocničním pokoji, a především umíráme-li obklopeni strachem druhých z nás, je naše posmrtná cesta velmi ztížena. Ano, mluvím o starých lidech, u nichž byla zjištěna přítomnost koronaviru a kteří před smrtí vidí kolem sebe jen podivná stvoření ve skafandrech, jejichž hlavní starostí je nenakazit se; o lidech, jejichž mrtvá těla jsou strčena do igelitového pytle a zlikvidována jako nebezpečný odpad; o lidech, kteří umírají v podmínkách nedůstojných člověka a odcházejí s pocitem viny, s pocitem, že jsou hrozbou pro nevinné.

Tolik k otázce jak umíráme; nyní ještě pár slov k otázce kdy. Než je necháme zaznít, učiňme přece jen ještě malou vsuvku.

Mnoho dnešních lidí vůbec není ochotno uvažovat o možnosti posmrtného života. Příčiny jsou dvě: Jednak to vylučuje jejich víra v prvotnost hmoty, podle níž je naše vědomí jen „funkcí“ hmoty našeho těla, zejména mozku; zanikne-li mozek, musí zaniknout i vědomí a tím skončit naše existence. Druhou příčinou je podvědomá obava z důsledků, které by mělo připuštění možnosti opačné, tedy že člověk je vědomí či duch, který vytváří hmotné tělo, a se zánikem těla tudíž nezaniká. Takovým důsledkem je, že náš pozemský život má mnohem větší váhu, než jsme si dosud mysleli. Když jsme se domnívali, že po smrti nebudeme v žádné formě existovat dál, nanejvýš snad ve formě vzpomínek pozůstalých, mohlo nám na srdci ležet nanejvýš to, v jakém stavu zanecháváme svět pro své děti nebo obecněji pro další generace lidí. Víme-li, že náš pozemský život bude mít zásadní dopad na náš posmrtný život i na náš příští pozemský život, nutně se ke svému životu a k tomu, jak ho prožijeme, stavíme zcela jinak. Pokud

4. odpovědnost a poslušnost
5. smysl lidského vývoje

ovšem vyznáváme heslo „užívej dne“ či „po nás potopa“, náš podvědomý strach z následků je nasnadě. Proto se pomýšlení na posmrtný život budeme vehementně bránit.

Jakmile však pochopíme, že nejsme své tělo, ale že toto tělo obýváme svým duchem, že obecně platí prvotnost ducha či ideje, začne pro nás být posmrtná existence samozřejmostí. Víme pak, že naši zemřelí sice překročili práh, ale že za tímto prahem dál existují, žijí, ohlížejí se, evaluují svůj život a připravují se na další. Pak pro nás nebude nemyslitelná ani představa jejich blízkosti, jejich účasti.

K otázce, kdy umíráme, nyní tedy připojuji krátký rozhovor se zemřelým, který odešel náhle ve věku 57 let na selhání srdce. O autentičnosti tohoto rozhovoru jsem přesvědčen.

- Můžu se tě na něco zeptat?
- Ano.
- Proč tak náhlý odchod?
- Smrt.
- Aha. Smrt. A proč?
- Vypršel čas.
- Byla to oběť?
- Ne. Vypršel vyměřený čas.

Byla to lakonická, nicméně stručná a jasná odpověď: Náš čas je vyměřený. Nevíme, na jak dlouho, což je dobře. „Nahoře“ to však vědí, respektive ví to naše vyšší Já. Moudřejší než snažit se přelstít smrt je dbát na to, jak žijeme, a postarat se, aby lidé mohli umírat důstojně, jako lidé, doprovázeni naší láskou.

6. soudržnost a izolace

Avšak náš současný politický systém je velmi nemoudrý. Znemožňuje umírajícím zemřít v pokoji a smíření, poškozujeme naše děti, bere nám svobodu a brání nám ve vývoji, vyhrožuje

nám a chce nás trestat. Je tudíž třeba tento systém změnit. Otázkou je jak - jak můžeme pracovat na změně. Tuto otázku jsme si kladli i dříve, třeba v souvislosti se dvěma minulými prezidentskými volbami, nyní však získala neobyčejnou naléhavost. Změnit systém se nám dosud nepodařilo a jeho chorobné tendence mezitím výrazně zesílily, ba lze říci, že jeho latentní choroba propukla naplno. Co tedy můžeme v dnešní situaci udělat pro změnu systému?

Je třeba pracovat v duchu i ve hmotě. Nejen modlitby a nejen demonstrace a petice. Je třeba využít nástroje, které systém sám poskytuje, což například znamená apelovat na poslance. Kdyby se podařilo ukončit nouzový stav, možnosti vlády škodit by se tím značně omezily. Další možnosti jsou trestní oznámení - politici by měli vědět, že za svá rozhodnutí, která nevratně poškozují tuto zemi a její obyvatele na desítky let dopředu, ponесou nejen politickou, ale i trestní odpovědnost. Měli bychom zvyšovat tlak na politiku, to znamená projevovat svou vůli všemi cestami, které máme. A ukáže-li se, že systém se odmítá změnit a že politici nadále hodlají jít proti svým občanům, proti lidem, pak je nezbytné překročit rámec tímto systémem poskytovaný a přikročit k občanské neposlušnosti, ba i k rebelii. Ta by však vždy měla být vedena nenásilně a láskyplně.

Jedinec sám mnoho nezmůže, a proto bychom se ve svém úsilí měli spojovat, i když nám v tom dnes vlády brání. Měli bychom hledat způsoby, jak spojit své síly s ostatními, vzít ostatní s sebou a jít s nimi, máme-li společný cíl a společnou cestu. Koneckonců nám jde o společnou věc, o prospěch celku národa a lidstva.

A nesmíme zapomínat, že jsou tu s námi i naši zemřelí - jejich pozornost je sice již obrácena jinam, náš svět jim přesto není lhostejný. Měli bychom se tedy radit i s nimi, obracet se na ně s otázkou, co učinit, a otevřít se inspiracím z jejich strany. Právě a jedině ze světa za prahem mohou přijít inspirace, jak změnit náš svět - právě odtud mohou přijít podněty, které budou úplně jiné, než na jaké bychom mohli přijít my sami v našem kauzálním světě.

K čemu by měla směřovat změna, o niž usilujeme? Jaký by měl být nový systém, který nahradí ten stávající? Především je nutné - a vyplývá to z nastíněného

vývoje člověka - aby to byl systém založený na široké účasti občanů na rozhodování ve státu. Jedinec nemůže být loutkou v rukou vlád, vlády nesmí svévolně rozhodovat o životě jedince. Násilí uplatňované dnes vládami - a jejich zákazy a příkazy nejsou ničím jiným než násilně uplatňovanou mocí - nemůže plodit nic jiného než násilí. Mír ve společnosti je možný jen tam, kde se správa země bude dít zdola, nikoli dnešním vrchnostenským způsobem, který nás vrací o staletí zpět. Je také načase, aby vlády pozbyly tohoto označení, které v nich budí mylný dojem, že nám mají vládnout a ovládat nás. Mělo by jít o správní grémia, realizující vůli občanů, a měla by se takto i nazývat. Jejich rozhodnutí by měla být výsledkem širokého konsenzu. Dnes, zvláště v současném nouzovém stavu jsou jejich rozhodnutí postavena na vůli jedinců, která je až příliš často a až příliš zjevně vedena osobními, čistě egoistickými zájmy a ambicemi. Je více než zjevné, že premiérovým prvotním a v podstatě jediným zájmem je zajištění maximálních zisků pro vlastní firmu; do služeb tohoto zájmu postavil celý státní aparát a za účelem jeho dosažení si přivlastnil i některá důležitá média. Co může tento neblahý stav zplodit, je nasnadě.

Aby politika nebyla korumpována ekonomickými zájmy, k tomu vede jediná cesta. Není to však cesta legislativního zakazování korupce; pokud systém sám ze své podstaty korupci vyžaduje, je snaha o její legislativní zamezení pouhým předstíráním, pokrytectvím. Je třeba tento systém změnit. A korupci, tedy vrůstání ekonomiky do politické sféry, bude systém vyžadovat tak dlouho, dokud bude ekonomika postavena na základech konkurence, to znamená boje. Taková je skutečnost, ať se nám to líbí nebo ne.

7. poškození dětí online výukou

Teprve až ekonomiku postavíme na základy spolupráce a solidarity, bude se moci rozvíjet zdravě a přestane mít potřebu prorůstat do politiky a otravovat ji jako mor. Proč? Protože chtějí-li ekonomické subjekty v podmínkách vzájemného boje získat konkurenční výhodu, kterou potřebují, aby v konkurenčním boji vůbec přežily, jsou nuceny prosadit své zájmy na úrovni zákonodárství i výkonné moci a koneckonců i moci soudní. Důsledkem je otrávená, nemocná politická sféra a nerovnost před zákonem. Alfou a omegou uzdravení společnosti je proto opuštění principu konkurence v ekonomice.

K tomu je však nutné jedno: opustit mylnou představu o konkurenci a boji jako hybné síle pokroku a vývoje, jinými slovy opustit darwinismus, a to nejen v sociální, ale i v přírodní oblasti. Darwinismus je názor ve své podstatě materialistický, vycházející z domnělé prvotnosti hmoty, a tudíž je názorem mylným. Veškerý vývoj a pokrok vychází z ducha a jeho záměrů a nikdy není výsledkem mechanicky chápaných procesů boje o přežití. Jinými slovy: vývoj a pokrok vychází z cílů existujících v budoucnosti, nikoli z příčin spočívajících v minulosti. Příčinou je záměr, idea budoucího žádoucího stavu. Příčiny vývoje a pokroku přicházejí z budoucnosti, ze světa ducha, nikoli z minulosti a ze světa hmoty. Darwin se mýlil a neméně se mýlí sociální darwinisté věřící v konkurenční boj jako hybnou sílu pokroku. Tento omyl má tragické důsledky a je načase ho opustit.

Pro vytvoření nového systému, který nahradí ten dnešní, selhávající, však neexistují žádné recepty. Ani koncept trojčlennosti sociálního organismu není receptem, je ovšem exaktním popisem toho, co je nemocné a co je zdravé. Víme-li však, co je zdravé, potom známe cíl. A známe-li cíl, ukážou se nám i cesty. Cílem je společnost, která bude podporovat vývoj člověka k úplnému lidství, mimo jiné tedy k vlastní odpovědnosti, ale také ke spolupráci s dru

- 8.teze** iluzornost virtuálního světa
9. o smrti a umírání

hými a k vědomé obětavé službě druhým. Na cestě k tomuto cíli budou přicházet inspirace ze sféry ducha, k níž patří i sféra zemřelých. Těmto inspiracím se musíme učit otevřít se. Pak bude možné tvořit nový systém, systém svobodného sebeurčení člověka.

V duchovním světě probíhá boj - boj o člověka.

Jestliže byl v roce 2020 člověk zbaven svého lidství, když mu bylo zakázáno scházet se s druhými, spo- léčně zpívat, účastnit se bohoslužeb, vzdělávat se, navštěvovat koncerty a divadelní představení, sportovní utkání a mnoho dalších výhradně lidských činností a aktů, pak to je odraz boje vedeného v duchovním světě. Znamená to velký nástup odpůrcích bytostí, jejich prudkou ofenzívu.

Boj vedený na nebesích je ovšem nejen příčinou dění na Zemi, ale je tímto děním také zpětně ovlivňován. Jestliže lidé ohnou hřbety a podvolí se, nechají se ponížít na roveň zvířat, nechají si vzít to, co jim náleží, totiž lidství, ztrácejí dobré bytosti, voje Michaelovy, půdu pod nohama, nemají se oč opřít, ustupují a nedostává se jim sil. Naopak všude tam, kde se lidé svého lidství odmítnou vzdát a postaví se zvůli, oné státní tyranii, a navzdory hrozbě postihu a trestu trvají na tom, že jsou lidé a mají právo jimi být za všech okolností, vlévá se dobrým bytostem do žil velká síla a v boji vítězí.

Proto je třeba, aby každý, kdo chce být člověkem a sloužit vzestupnému vývoji, dělal vše pro posílení lidství svého i druhých a tím i pro posílení dobrých duchovních bytostí. Tyto bytosti člověka potřebují; bojují za něho a potřebují jeho aktivní spoluúčast a spolupráci. Všude tam, kde se lidé navzdory zákazu a navzdory obecně panujícímu strachu scházejí, aby společně, byť ilegálně hráli divadlo, věnovali se hudbě, zpívali, konali semináře či bohoslužby, vyučovali děti, diskutovali a povídali si nebo četli, aby studovali, meditovali či eurytmizovali, všude tam se koná pokrok a lidská společnost i její příslušníci se pozvedají. Z takovýchto míst se šíří světlo a teplo nejen v tomto našem světě, ale i ve světě duchovním. Každá taková pospolitá

- 10. jak změnit systém
- 11. jaký by měl být nový systém
- 12. boj v duchovním světě

10. teze

11. teze

činnost, každé takové setkání dává sílu Michaelovi v jeho službě Kristu.

Tento boj dobrých duchů s duchy odporu nebude snadný a stejně tak nebude snadné uhájit lidství zde na Zemi. Leč není jiné cesty. Tedy vzhůru!